

[Kofod-Svendsen]

tiet tidligere set at vi har stillet forslag om, og det vil vi fortsat gøre.

Jeg vil endnu en gang takke arbejdsministeren for den model, som her er lagt frem. Når der ligger et lovforslag til behandling i Folketinget, som tidligere ordførere fra CD's side har været sindet på, mener vi, at det er netop i forbindelse med et lovforslag, at man i givet fald må komme med de nødvendige ændringsforslag. Det medvirker vi gerne til fra Kristeligt Folkepartis side.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har kun ganske få bemærkninger i anledning af den debat, der har været her. Jeg har først en bemærkning til hr. Knud Lind, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg beundrer hr. Knud Linds evne til at kunne hidse sig op. Det beundrer jeg utrolig meget, specielt når han også er i stand til at kunne præstere det om formiddagen. Det lærer jeg i alt fald aldrig at leve op til. Alene af den grund bliver det ikke om formiddagen, vi skal have vores større debatter.

Når jeg tager udgangspunkt i noget af det, hr. Knud Lind sagde, er det, fordi hr. Knud Lind sagde noget om mit indlæg, der var direkte forkert. Hr. Knud Lind lod forstå, at jeg skulle have sagt noget i retning af, at med denne foreningsfrihedslov løste vi alle problemer. Det har jeg ikke sagt, det har jeg ikke ment, og det er heller ikke rigtigt, at foreningsfrihedsloven løser alle problemer.

Hvis hr. Knud Lind havde været opmærksom under mit indlæg, ville han have hørt, at det, jeg gjorde rede for, var det arbejdsretlige system. Det var det system, der var omkring de fysiske blokader. Jeg henviste til de to paragrafer i straffeloven. Jeg henviste til bestemmelserne i politivedtægten. Det er det system, som har med dagens emne at gøre.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg er fuldstændig enig i en bemærkning, som hr. Glistrup kom med på et tidspunkt, jeg tror, det var i en kort bemærkning. Udtalelsen gik i retning af, at på et arbejdsmarked skal man arbejde, ikke strejke. Det er jeg fuldstændig enig med hr. Glistrup i. Jeg mener i allerhøjeste grad også, det er typisk for det danske arbejdsmarked, at dér bestiller man noget, dér spilder man ikke tiden med mere eller mindre vilde strejker og arbejdsnedlæggelser. Det synes jeg da er positivt. Det gjorde jeg også rede for i mit første indlæg i dag, hvortil hr. Glistrup replicerede, at det var

selvfølgelig meget godt, men det var ikke det, jeg skulle beskæftige mig med. Det, jeg skulle beskæftige mig med som arbejdsminister, var de forhold, hvor der var problemer. Jeg mener nu fortsat, jeg har lov til at interessere mig for det store, almindelige brede, arbejdsmarked, også når det fungerer rimelig godt, men jeg er naturligvis også nødt til at være opmærksom, når der er nogle forhold på arbejdsmarkedet, der er ved at skeje ud, eller hvor man f.eks. ser, at kollektivet er ved at knægte det enkelte individ.

Når noget sådant finder sted, skal der ikke være tvivl om regeringens holdning. Der skal indtages en fast holdning fra regeringens side, når den slags finder sted, og det mener jeg også man med ganske god ret kan sige om regeringens optræden i forbindelse med HT-konflikten.

Det er muligt, at vi ikke er helt enige om, hvilke metoder der skal tages i anvendelse – eller rettere sagt: jeg kan høre, at vi ikke er det. Jeg har den opfattelse, at der skal ikke være tvivl om holdningen, der skal ikke være tvivl om reglerne, og disse regler skal naturligvis tages i anvendelse, sådan som de også blev taget i anvendelse under HT-konflikten.

En fast hånd, en fast holdning er der brug for i disse situationer, men dermed være ikke sagt, at det er klog politik at fare frem altid med bål og brand, hver gang der er et eller andet, der bevæger sig i det arbejdsmarkedsmæssige terræn. Det vil jeg advare imod, for så kan vi nemlig få den udvikling, at vi får et arbejdsmarked, hvor man ikke bruger tiden til at arbejde, men til at strejke, og det ville være ulykkeligt.

Glistrup (FP):

Denne sals tradition er, at på dette tidspunkt i debatten takker forespørgernes ordfører dem, der har været mest imødekommende over for hans synspunkter. Det grimme ælling-parti, der nu har været herinde siden den lykkelige dag den 4. december 1973, må takke dem, som har været mindst uvenlige. I dag går prisen så ganske klart til Kristeligt Folkepartis formand for at være den, der dog nærmest forstod, hvad det her drejede sig om, selv om han klart udtrykte, at det nok ikke bliver i hans formandstid, at vore to partier fusionerer, men der skal jo også være nogle fusioner efter store bededag.